

„ÎNCĂRCAȚI-VĂ SUFLETUL CU ONOARE, CINSTE, RESPECT ȘI RESPONSABILITATE!”

Director prof. **ADRIANA-ELENA SOPON**

1

1. Care este sentimentul pe care vi-l oferă funcția de director al Colegiului Național „Ana Aslan” Timișoara?

Până nu demult, am avut multe satisfacții profesionale, ca director al Colegiului Național „Ana Aslan”, reflectate în rezultatele elevilor, atmosfera din școală, relația cu părinții, impactul activităților extrașcolare asupra imaginii instituției. Dar, în ultimul timp, am sentimentul neplăcut că „lumea s-a întors cu susul în jos”, că nimeni nu mai acceptă părerea celuilalt, că fiecare deține „adevărul absolut”, că nu mai suntem empatici, concilianți, echilibrați, toleranți și, ceea ce cred că este cel mai rău, că am devenit superficiali în ceea ce facem și ignorăm faptul că totuși, trăim printre oameni...

2. Care sunt cele mai importante realizări profesionale ale dumneavoastră?

Ar fi multe de spus, în acest sens, pentru că am avut de-a lungul celor 33 de ani de carieră didactică, realizări profesionale nenumărate. Mă refer, în special, la perioada când am predat chimie și am pregătit foarte mulți elevi pentru examenul de admitere la facultatea de medicină. Simt o mare bucurie când îmi văd foștii elevi, realizați profesional și familial. Am sentimentul că am contribuit puțin și eu, la educația lor, educație care a generat bunăstarea lor.

3. Cum v-ați descrie într-un singur cuvânt?

Responsabilitate.

4. Care sunt urmările vizibile ale contextului pandemic în activitatea educațională?

Într-un singur cuvânt, urmările pandemiei sunt devastatoare pentru noi toți, actorii din sistemul de educație: elevi, părinți, profesori. Educația s-a clasat printre sectoarele cele mai afectate în timpul pandemiei de COVID-19, întrucât învățământul la distanță a avut limitări inerente, în predare-învățare-evaluare, profesorii nu au fost formați pentru a utiliza eficient instrumentele digitale în școli, mulți elevi, și chiar profesori, par să fie în continuare „detașați” total de actul educațional, nu sunt interesați de viața școlară și au dificultăți în a-și găsi ritmul, concentrarea, sentimentul de apartenență și de a împărtăși obiectivele comunității școlare. „Cicatricea pandemiei” va rămâne, probabil, mult timp în sufletele noastre, iar efectele educației precare, din acea perioadă, se vor mai vedea mult timp în societatea contemporană.

5. Care sunt principalele obiective asupra cărora vă concentrați pentru următorul an școlar?

Mă gândesc tot mai des la revenirea mea la catedră, după 10 ani în care am ocupat funcția de director al acestei instituții de învățământ, deși aș mai avea 3 ani din actualul mandat, obținut prin concurs specific. A fost provocator, interesant, frumos dar și greu în anumite contexte punctuale. Și da, în următorul an școlar, probabil, mă voi concentra pe activitatea la catedra de chimie și informatică.

6. Dacă ați putea aduce o schimbare în sistemul educațional românesc, care ar fi aceasta?

Mi-aș dori o schimbare sistemică în educația din România, o lege organică de calitate, coerentă și aplicabilă, în cel mai mic detaliu. Dar, dacă mă refer la o singură schimbare, mi-aș dori ca instituția școlară să aibă autonomie în ceea ce privește angajarea cadrelor didactice, pentru că doar omul de la catedră poate produce o schimbare eficientă în abordarea demersului didactic, poate sădi în viața copiilor cunoaștere, valori, astfel încât să-l transforme pe adolescentul de astăzi în omul de onoare, de mâine.

7. Ce sfat esențial oferiți elevilor, respectiv profesorilor pentru următorul an școlar?

Un sfat comun, atât pentru profesori cât și pentru elevi: Nu uitați să fiți oameni, nu uitați că trăiți între oameni, lăsați orgoliul și egoismul deoparte și încărcați-vă sufletul cu onoare, cinste, respect și responsabilitate!!! Și, veți constata, în timp, că se va îmbunătăți calitatea vieții, pentru noi toți.

8. Cu ce gânduri vă desprindeți de anul școlar 2022-2023?

Sunt o persoană care gândește pozitiv... cu gânduri bune, pentru viitor... trecutul a rămas în urmă...

A consemnat: RAUL NEMEȘ, clasa a XI-a B

PORTRET DE LICEAN ACTIV

„În liceu am descoperit ce înseamnă cu adevărat să iubești.”

KARINA LAURA LUKACS, clasa a XII-a A

1. Ai jucat în piesa de teatru „Maitreyi”. A influențat acest rol personalitatea ta ulterior, preț de câteva zile?

Inițial, nu am realizat cât de mult urma ca acest rol să îmi schimbe viața. Pe parcurs, repetiție după repetiție, ajunseseam nu numai să memorez replicile lui Maitreyi, dar și să le cred, să le simt și să le trăiesc. Fata care în clasa a IX-a nu reușea să ridice privirea din pământ când mergea pe holul liceului era acum personaj principal într-o piesă de teatru și găsisese, în sfârșit, un loc în care se poate exprima și oameni alături de care să realizeze acest lucru, fapt care m-a ajutat să înțeleg că era momentul meu să strălucesc. Atunci când acest vis frumos s-a terminat, îmi dădusem seama că, într-un fel sau altul,

Maitreyi făcuse parte din mine în tot acest timp, și va rămâne pentru totdeauna o parte esențială din cine sunt eu ca persoană. În acea perioadă, nu cred că mai făceam diferența dintre mine și personaj, dintre sentimentele mele și ale ei. Maitreyi a fost momentul meu de glorie, poate cea mai frumoasă perioadă nu doar din liceu, ci din viața mea, căci fără ea nu mi-aș fi descoperit pasiunea pentru teatru și nu mi-aș fi găsit cei mai buni prieteni din acea perioadă. Când spectacolul s-a încheiat, recuzita s-a strâns și ultimul gong din piesă a sunat, au rămas amintirile, sentimentele și golul din stomac. Am simțit că o parte din mine nu va mai ieși niciodată la suprafață și avea să existe doar în interiorul meu.

2. Care este o calitate a ta pe care ai descoperit-o în liceu?

Anul trecut, un bun prieten de-al meu din acea perioadă mi-a spus că mă invidiază pentru felul în care iubesc. Nu m-am gândit niciodată prea mult la acest aspect, dar cred că acesta este singurul răspuns care chiar contează pentru această întrebare. Nu mi-am descoperit în liceu nici empatia, nici ambiția și nici atenția la detalii - cumva, avusesem dintotdeauna aceste calități, eram conștientă de ele, acestea doar s-au dezvoltat în liceu. Însă felul în care am reușit să iubesc oamenii, potriviți și nepotriviți, în care am putut să iubesc fiecare activitate, în care le-am iubit pe Maitreyi și pe Nastenka, personajele mele de suflet de la teatru, a devenit o parte esențială din cine sunt eu... În liceu am descoperit ce înseamnă cu adevărat să iubești.

3. Care carte citită de tine a avut cel mai mare impact asupra ta?

Cred cu desăvârșire că aceasta este întrebarea al cărei răspuns este cel mai dificil de dat pentru un cititor. Îmi este imposibil să aleg o singură carte, însă voi încerca să mă rezum la a enumera câteva titluri despre care pot spune că mi-au schimbat perspectiva asupra vieții: „Mândrie și Prejudecată” - Jane Austen, „Orlando” - Virginia Woolf, „The perks of being a wallflower” - Stephen Chbosky, „Căutând-o pe Alaska” și „Un șir infinit de țestoase” - John Green, „Marele Gatsby” - F.Scott Fitzgerald, „Banda celor șase ciori” - Leigh Bardugo, „Oameni normali” - Sally Rooney, „O viață mărunță” - Hanya Yanagihara, „Ciuma” - Albert

Camus, „Anna Karenina” - Lev Tolstoi, „Noapți albe” - Dostoievski, „Enigma Otiliei” - George Călinescu, „Iona” - Marin Sorescu. De la literatură clasică la literatură feministă, de la cărți filosofice la romane fantastice de aventură, de la drame existențiale la povești de dragoste, fiecare dintre aceste cărți mi-a îmbogățit intelectul, având un impact asupra dezvoltării mele personale.

4. Pe cine consideri modelul tău în viață și de ce? Cât de puternic a influențat felul tău de a privi lumea?

Există anumite persoane ale căror fel de a fi, viață și realizări mă inspiră, însă nu aș putea spune că am un model anume în viață, deoarece consider că idolatrizarea persoanelor nu este deloc ceva benefic. Prefer să mă gândesc la acest aspect mai degrabă dintr-o poziție care îmi permite să văd ce e mai bun în oamenii din jurul meu și să rămân cu câte ceva de la toți cei dragi mie. Sunt un mozaic al tuturor oamenilor pe care i-am întâlnit. Din acest punct de vedere, în ultima vreme am încercat să rămân cu ceea ce îmi inspiră iubitul meu, Flavius, care mă învață pe zi ce trece că viața înseamnă mai mult decât școală și stres, și care mă ajută, cu pași mărunți, să accept spontaneitatea și să iubesc viața așa cum e.

5. Care au fost cele mai semnificative competiții la care ai participat? Cum au influențat acestea caracterul tău?

Dacă ne referim la competiții sportive, am participat la patru Campionate Europene de SpoChan și Karate (Paris 2016, Roma 2017, Minsk 2019, Vârșeț 2022) și la un Campionat Mondial în 2018, în Tokyo, unde m-am clasat pe locul 8. Printre acestea, am mai participat în fiecare an și la diverse campionate naționale, atât în calitate de sportiv, cât și în calitate de arbitru. Faptul că în urma acestora am devenit multiplă medaliată la nivel național și european a influențat caracterul meu prin dobândirea unei ambiții și personalități competitive. Mai mult, toate aceste călătorii mi-au deschis apetitul pentru cunoașterea cât mai multor culturi și învățarea unui număr cât mai mare de limbi, întrucât bariera lingvistică era cel mai greu de doborât atunci când încercam să legăm prietenii cu sportivi din alte țări. Am învățat că e important să câștigi, dar o competiție nu va fi niciodată doar despre asta.

6. Care ar fi una dintre cele mai mari pasiuni ale tale și cum ai descoperit-o?

Mai mult ca sigur cea mai mare pasiune a mea are legătură cu scrisul. Nu îmi amintesc exact momentul în care mi-am spus că asta îmi doresc să fac, că asta este pasiunea mea, însă știu că atunci când am intrat în primul an de liceu, știam deja că până la finalul vieții îmi doresc să scriu o carte. Această pasiune am cultivat-o cu sprijin mai întâi de la profesoara mea de română din gimnaziu care îmi lauda compunerile despre ce făcusem în vacanță, apoi de la profesoara de la centrul județean de excelență, alături de care am scris și am corectat zeci de pagini de lucrări de proză, și, cel mai recent, de la doamna Mandae, care nu a ezitat niciodată să citească orice eseu sau articol aș fi scris și care s-a asigurat mereu că am ce să citesc și fără de care nu aș fi reușit să realizez tot ce am realizat în liceu. Chiar dacă dorința mea s-a transformat din a scrie o carte în a deveni un jurnalist, pasiunea pentru a scrie, care stă la bază, rămâne la fel de înflăcărată.

7. Care dintre cei 4 ani de liceu ai simțit că a avut cel mai mare impact asupra vieții tale?

Fac parte dintr-o generație hibridă, așa cum îmi place mie să o numesc, întrucât primii doi ani de liceu i-am petrecut fie în online, fie în format hibrid. Ultimii doi ani, însă, au abundat în activități, evenimente și întâmplări. Cel mai frumos an de liceu îl consider a fi clasa a XI-a, datorită multitudinii de activități la care am luat parte: teatru, revistă, consiliu, concursuri și excursii. Veneam cu forțe proaspete și cu o sete de a face ceva, orice, și înainte să realizez ce tocmai se întâmplase, ajunseseam în miezul a tot ce îmi imaginasem eu că înseamnă viața de liceu. Cu toate acestea, nici clasa a XII-a nu este mai prejos în ce constă

impactul pe care l-a avut asupra mea, deși în acest caz pot vorbi de un impact puternic în sensul în care a fost necesar dezvoltării mele - presiunea sub care se formează diamantul. Dacă anul trecut a fost despre oameni, prieteni, comunitate și activități, anul acesta a fost despre cunoaștere de sine, pierderi și câștiguri, lecții învățate pe propria piele.

8. Care este una dintre cele mai mari realizări ale tale până acum, atât pe plan profesional, cât și pe plan personal? Cum ți-ai menținut motivația pentru a îți atinge scopurile?

Pe departe cele mai mari realizări ale mele pe plan profesional școlar m-au făcut atât de fericită încât îmi este imposibil să nu le consider și realizări personale, și anume cele două inițiative ale mele: concursul de literatură „Farmecul Lecturii” și Săptămâna Feminismului. Pe vremea aceasta, acum un an, veneam cu o idee care avea să însemne mai mult decât un simplu proiect. Am simțit nevoia să clarific anumite prejudecăți din jurul ideii de feminism și am organizat astfel, alături de doamna profesoară Maria Crista, căreia îi mulțumesc pentru tot sprijinul, și anumiți invitați speciali, o săptămână întreagă de activități și prezentări dedicate egalității de gen. Această inițiativă nu s-a oprit la stadiul de proiect, ci am reușit să concretizăm un simț al comunității, necesar într-un mediu de învățământ care se dorește a fi cât mai lipsit de manifestări ale discriminării pe bază de gen. De Ziua Națională a Lecturii am organizat, alături de doamna profesoară Nicoleta Calapiș și doamna profesoară Cristina Mandae, un concurs de literatură universală, cu scopul de a promova și lectura cărților care nu sunt incluse în programa școlară. Am vrut să creez ceva frumos, să las ceva în urma mea, iar pentru mine nu a existat motivație mai bună decât această dorință de a reuși.

9. Din care excursie ai cele mai frumoase amintiri?

Excursia de la Cluj din aprilie 2022, alături de excursia premianților din același an, vor rămâne mereu în amintirea mea drept momentele de răscruce din anii de liceu. Atunci s-au hotărât destine, s-au legat prietenii și s-au schimbat vieți. Atâtea consecințe frumoase au urmat acelor două excursii... Bineînțeles că locurile vizitate au fost fascinante, însă nimic nu se compară cu momentul în care ești alături de prietenii tăi într-un oraș nou, soarele apune, iar tu râzi până te dor coastele și simți că trăiești, căci în acel moment nimic altceva nu mai contează. Acesta este sentimentul cu care am rămas eu în urma excursiilor.

10. Cum te-a ajutat să te dezvolti pe plan profesional faptul că ai lucrat la redacția revistei Aslana(r)Vista?

Nici după atâta timp nu îmi pot da seama dacă munca mea în redacția revistei m-a ajutat să mă dezvolt mai mult pe plan profesional sau personal. Pe plan profesional, faptul că am fost redactor-șef al revistei mi-a dezvoltat răbdarea, atenția la detalii și o abilitate de a corecta exigent orice scriere, orice virgulă, orice propoziție fără predicat. Însă cea mai mare realizare din timpul în care am lucrat la redacția revistei a fost cea care m-a și dezvoltat la nivel personal, ci anume realizarea că asta îmi doresc să fac în viață. Lucrând ore întregi la revistă, luând interviuri și scriind articole, am realizat că vreau să devin jurnalist și că asta vreau să studiez în continuare. Fără perioada petrecută în redacția revistei nu cred că aș fi descoperit acest lucru. Faptul că anul trecut eu eram cea care consemna interviul pentru revistă, iar acum sunt cea care răspunde la întrebări, mă face să mă întreb când a trecut timpul, în același timp în care sunt recunoscătoare pentru acest final satisfăcător...

Au consemnat:

DENISA MARIA TILEA, clasa a XI-a B

MIHAI IAȚIN, clasa a IX-a D

PORTRET DE LICEAN ACTIV

„Cel mai mult regret că timpul a trecut prea repede...”

ADRIAN SZTANAREC, din clasa a XII-a C,

un tânăr pasionat de științele exacte, a fost mereu dornic să se implice în activitățile școlii, a acceptat orice provocare cu zâmbetul pe buze. Cu aceeași fericire caracteristică lui, Adrian a răspuns întrebărilor următoare, dorindu-și ca lumea să-și amintească de personalitatea sa pragmatică și totuși visătoare.

5

1. Care este amintirea ta favorită din timpul liceului?

Experimentele de la ora de chimie, cu doamna profesoară Groza, m-au impresionat foarte mult și alcătuiesc o amintire frumoasă din liceu.

2. Imaginează-ți că te întâlnești cu tine din clasa a IX-a. Care ar fi învățătura de acum pe care ți-ai împărtăși-o la început?

Nu aș schimba nimic. Consider că am luat cele mai bune decizii la momentul respectiv. Nu mă pot judeca pe mine din clasa a IX-a, tocmai pentru faptul că nu aveam învățăturile de acum.

3. Cum consideri că a reușit experiența liceului să te formeze pentru viața de student?

Anii petrecuți în liceu m-au făcut să mă maturizez, poate pentru că au trecut foarte repede, cel mai probabil din cauza pandemiei de COVID-19. Acești ani au însemnat un echilibru înaintea vieții de student.

4. Există vreun regret în urma timpului petrecut în liceu, până acum?

Cel mai mult regret că totul a trecut prea repede. Timpul petrecut în liceu reprezintă cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

5. Care sunt activitățile care crezi că te-au pregătit pentru viața de student? Care este cariera pe care dorești să o urmezi?

Consider că, pentru viața de student, m-a pregătit munca pe care am depus-o rezolvând exerciții la matematică. Doresc să urmez cursuri la Facultatea de

Automatică și Calculatoare, pentru a deveni inginer și a mă specializa pe domeniul IT.

6. Care este pasiunea ta, pe care ai descoperit-o pe parcursul liceului?

Odată cu aprofundarea cunoștințelor în domeniul anatomiei, am descoperit că îmi place această materie, contrar înclinației spre matematică, calculatoare. Am participat la concursul „Sanitarii Pricepuți” cu echipa școlii. Astfel, am văzut că pot învăța foarte multe lucruri practice, care mă vor ajuta în viitor.

7. Care este cartea ce ți-a schimbat percepția asupra vieții?

Din punctul meu de vedere, fiecare om poate vedea și trata un subiect într-un mod diferit. În viziunea mea, cărțile nu reprezintă un mod de recreere, ci o unealtă. De ce? Cel

mai bun lucru pe care putem să îl facem e să ne fragmentăm spațiul, de exemplu în bucătărie să mâncăm și să ne facem temele, în sufragerie să facem sport și să ne relaxăm. În momentul în care intrăm într-o cameră se schimbă și starea noastră, de la una calmă, la una de alertă. Același lucru poate fi spus și despre cărți. Dacă un cititor este obișnuit să citească cărți cu scop recreativ, probabil îi va fi mai greu să încerce să absoarbă informații din cărți tehnice. Eu mereu am încercat să citesc cărți care abordează subiecte tehnice sau care țintesc să fie un instrument în dezvoltarea noastră ca persoană. Una dintre cărțile mele preferate este „Dialog despre calculul probabilităților” de Alfred Renyi, pentru că încearcă să abordeze un subiect greu, într-un mod amuzant și care să-i stârnească curiozitatea cititorului. Cartea prezintă subiectul ca pe o aventură alături de mari matematicieni. Romanul este doar o frântură dintr-o colecție de cărți, care abordează diverse teme matematice. Mi-a plăcut foarte mult faptul că autorul are un stil oral pronunțat, prezentând lucruri într-un mod întrebare-răspuns. Acesta subliniază importanța intuiției în rezolvarea problemelor complexe și, printre rânduri, descrie problema fundamentală a matematicienilor: lipsa comunicării. Avem un pachet de cărți obișnuit și îl vom aranja în mod aleatoriu. Există o probabilitate foarte mică, neglijabilă, ca prin aranjarea noastră să ne întoarcem la forma inițială. Putem face următorul lucru, împărțim cărțile în 3 categorii: mari (10,J,Q,K,A), neutre (cărțile cu numărul 8,9) și mici (de la 2 la 7). Pentru că am aranjat cărțile aleatoriu, nu avem o ordine, deci la un număr ridicat de cărți mari extrase succesiv avem o probabilitate destul de mare ca următoarea carte să fie mică. Dacă se extrag un număr mare de cărți mici, putem presupune că următoarea carte va fi mare, totuși nu este garantată presupunerea noastră. Ce vreau să spun prin acesta este că, de multe ori, preferăm să știm că lucrurile sunt într-o manieră ordonată, dar haosul și dezordinea pot fi folosite în avantajul nostru pe un set relativ mic. Absența monotoniei ne face să simțim că trăim cu adevărat și nu că suntem prinși într-un vis în care fiecare zi este luni. Probabilitatea ne învață când să ne asumăm riscuri, dacă putem să le calculăm sau cel puțin ne poate da un mic gust din următoarea mutare.

8. Care a fost excursia ta preferată?

Excursia mea preferată a fost Excursia Premianților din anul 2022, de la Baia Mare. Mi-am făcut prieteni noi, am vizitat locuri interesante, importante din punct de vedere istoric, m-am distrat alături de persoane minunate.

9. Relatează-ne o întâmplare amuzantă dintr-o excursie.

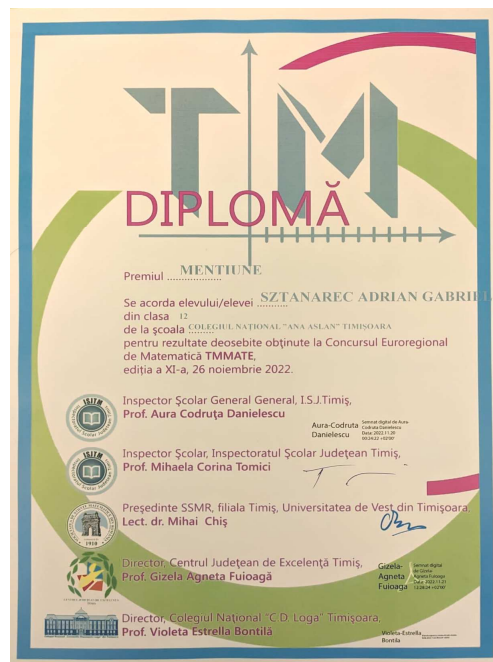
Mi s-a părut foarte amuzantă excursia organizată de doamna profesoară Dolinschi, în care am plantat copaci la Bazoș. Fiecare a fost în largul lui, radical diferit față de cum îi știam la școală. M-am simțit bine!

10. Cu ce gânduri pleci din „Aslan”?

Din „Aslan” plec cu o părere foarte bună despre prietenii mei, colegi și profesori. Este un colegiu mic, dar toți au sufletul mare.

A consemnat:

SARA DENISA BOJINCĂ, clasa a XI-a B

„IATĂ-MĂ, IARTĂ-MĂ” - CA O FLACĂRĂ...

Prof. CRISTINA MANDAE

Spectacolul cu numărul 25 montat de Trupa de Teatru „Aslăneștii”, în cei zece ani de existență neîntreruptă, este, de departe, un spectacol-etalon. Îl consider un mare succes - al meu și al lor deopotrivă. În buna tradiție de promovare a dramaturgiei românești interbelice, am ales un autor consacrat al literaturii române, Liviu Rebreanu. Pe lângă romanele sale binecunoscute, teatrul a reprezentat, pentru scriitorul Liviu Rebreanu, o statornică preocupare. Piese de teatru „Cadru”, „Plicul”, „Apostolii” au cunoscut, de-a lungul timpului, diferite variante de punere în scenă, apreciate de public. „Ele întregesc geniul unui scriitor care a știut în oricare din paginile sale să treacă dincolo de pragul convenit al adevărilor și să deschidă o perspectivă revelatoare asupra împrejurărilor care trec și asupra oamenilor care rămân.” (Radu Beligan)

Piesa „Jidanul”, adaptată de noi sub numele „Iată-mă, iartă-mă” pune în lumină o temă delicată, aproape inabordabilă - discriminarea, marginalizarea evreilor într-o anumită perioadă istorică. Avocatul Haimangiu trăiește „o criză de identitate”, își ascunde originea și trecutul pentru a-și face loc, prin propriile forțe, într-o ierarhie socială a valorilor. „Îmi pare rău că ți-ai alcătuit viața în așa fel încât trebuie să-ți tăgăduiești părinții, rudele, neamul.” - îi spune tatăl Froim fiului său, Mendel. Pendularea între o identitate renegată și una asumată, trăită intens și autentic, reprezintă „cheia de boltă” a întregii construcții a piesei.

Rolul realizat de Bogdan Burbău (Bobo) pentru personajul principal al piesei - Mișu Haimangiu alias Mendel Haimovici - impresionează prin naturalitatea și firescul interpretării, prin finețea și drăgălășenia unui „actor” carismatic și foarte dibaci în creionarea personajului. Trece cu ușurință de la ușoara frivolitate și „zbuguială” la seriozitate, sobrietate și romantism.

Mumuianu, ziarist itinerant între mai multe „tabloide” veritabile ale epocii („Adevărul”, „Universul”, și „Scandalul”) este conturat de un debutant în teatru, un „novice” în domeniu - Raul Nemeș - care „intră” în personaj direct din viața reală, palpitantă și zgomotoasă și surprinzătoare. Este impetuos, versatil și alunecos în funcție de situație și interlocutor, dar are o minte comprehensivă, este amator de „combinații” menite să-i aducă reputație și câștiguri financiare, prin succese ușoare și metode simple.

Personajul Oprea, secretarul și prietenul avocatului Haimangiu, a avut parte de două interpretări: Vlad Enescu, titularul rolului, și-a dovedit din plin abilitatea și măiestria artistică pentru a-și evidenția talentul în realizarea acestui rol. Prestația sa a fost plină de farmec și de vioiciune. Tudor Șandru a pășit „cu dreptul” în Trupa „Aslăneștii”, va deveni, cu siguranță, un membru „cu drepturi depline” căci, cu răbdare și perseverență, atent la detalii și cu multe repetiții, a reușit să facă din Oprea un rol minunat!

Tandemul „magnaților” este reprezentat de bancherul Melun - interpretat cu eleganță și rafinament artistic de Mihai Iașin - și politicianul abil și versat Bercovici - adică Dragoș Lascu - ilustrat cu nonșalanță și dornic de a blufa auditoriul.

Prezențele feminine ale piesei fac deliciul spectacolului. Doamna Erceanu este simandicoasă și pretențioasă (Sara Bojincă își dovedește cu prisosință talentul și experiența acumulată deja), Frida, o răsfățată și, în aparență, o superficială, dar „simțitoare” până la urmă, sinceră și stăpână pe sentimentele ei puternice față de Haimangiu (Larisa Voron, de la „cele trei replici” din spectacolul „Maitreyi” la o lungă tiradă emoționantă în finalul acestei piese, demonstrează o evoluție solidă), Fifi, „cea mai grozavă blondă de pe fața Pământului”, este bine tușată de Sorana Ferkel: mofturoasă, răutăcioasă, teatrală, cu nerv și cu nervi, afișând o siguranță de sine care provine dintr-o poziție socială înaltă, adjucecată nu prin merite personale, ci doar „prin naștere”.

Mucalit și poznaș pare să fie Cruntu, interpretat de simpaticul Ianis Belbe, care demonstrează că și un rol „mic” poate deveni la fel de valoros și de important precum un rol „mare”, totul depinzând de modul de abordare al actorului pentru a crea un personaj verosimil.

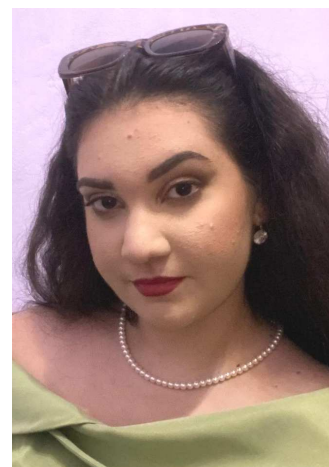
„Personajul colectiv” al piesei este „familia Haimovici”: tatăl Froim, un evreu adevărat care nu se dezice de condiția sa (Alexandru Răduciou), mama - Cuna - soția devotată și supusă lui „pater familiae” (Ariana Munteanu) și Rebeca, sora cuminte, înțeleaptă și bună, ascultătoare a „poveștii de viață” oferită de fratele ei dispărut și regăsit din întâmplare (Riana Fudulu).

Întreaga piesă este impregnată de vioiciune, vervă, „giumbușlucuri actoricești”, ardoare, imaginație și romantism. Pentru atașamentul și devotamentul vostru, dragii mei „Aslănești” vă mulțumesc și, parafrazând cea mai frumoasă replică a piesei, vă declar, din toată inima:

Vă iubesc, vă iubesc, vă iubesc!

O CARTE PE ASFALT

DENISA SARA BOJINCĂ, clasa a XI-a B

8

Un fulg de nea cade, primul din acest an. Ea se uită în sus, surprinsă de liniștea cu care coboară. Un altul îl urmează îndeaproape, atras de o forță invizibilă, contopindu-se unul cu celălalt în clipa în care ating pământul. Pentru un moment, ea uită de ce a ales să iasă afară la această oră, când nici măcar soarele nu s-a încumetat să răsară. O lumină se aprinde în casa din fața ei. Inima începe să-i bată mai rapid, toate simțurile să fie în alertă. Nu ar fi trebuit ca el să se trezească atât de devreme. Nici măcar nu știe adevăratul motiv pentru care se comportă așa. El nu o poate vedea din camera lui, iar dacă ar fi ieșit, din întâmplare, pe balcon, paltonul ei o transformă într-o simplă siluetă trecătoare. Face ultimii pași spre intrarea în casă, păzită de un câine adormit. Lasă cartea jos și bate la ușă, o singură dată, apoi fuge în dimineața ce începe să dezmoștească viața orașului.

El se ridică din pat imediat ce aude bătaia în ușă. A așteptat-o ore în șir, neputând să doarmă în noaptea precedentă. Ajunge prea târziu, afară au rămas doar urmele de pași pe pământul umed. El se apleacă, luând cartea. Pe prima pagină sunt aceleași cuvinte, întipărite atât de bine în mintea lui: *Un semn de apreciere pentru tine. Îți mulțumesc pentru speranța pe care mi-ai aprins-o în suflet. Sper că vei îndrăgi povestea, așa cum o fac eu. A ta - S.* Apropie cartea de față, inspirând parfumul de vanilie. Urăște atât de mult jocul pe care l-a pornit fără voie, pe atât de mult pe cât s-a îndrăgostit de o fată fără chip, al cărei zâmbet îl cunoaște doar în vis.

Povestea lor începuse cu câteva luni înainte, într-o zi caniculară de vară. Disperat, el și-a aruncat jurnalele în fața casei. *Să le citească cine pofteste, nimeni nu le va publica!* Ea le-a văzut în aceeași zi, când venise la muncă, la familia de peste drum. Le-a ascuns în faldurile fustei, iar seara le-a citit, devorând cuvânt după cuvânt, până ce scrisul lui s-a transformat în ceva mai mult, într-un loc din care ea nu a mai putut pleca niciodată. A așezat foile rupte într-un al jurnal, pe care l-a lăsat următoarea zi pe treptele lui. O mică scrisoarea se ascundea între pagini, un semn pentru el, să nu ne lase deznădăjduit de obstacole. Două zile mai târziu ea a cules o altă carte, de data această cu o scrisoare semnată -A. Un mic joc a început chiar atunci, un joc al cuvintelor, din care el își dorea să afle mai multe despre misterioasa domnișoară, iar ea își lăsa visele să prindă aripi, în taina camerei sale.

Fulgii continuă să coboare. Câinele latră, dar el privește cartea. *Cine este ea? De ce nu vrea să-mi răspundă la invitații?* În fiecare carte îi lasă o invitație, sperând că o va vedea în sfârșit. În fiecare seară își regretă alegerea, întrebându-se dacă a speriat-o cu imprudența lui. Cu toate acestea, în fiecare dimineață ea îi lasă un alt roman, însă niciodată nu-i răspunde la întrebări. El se întoarce în casă.

Zăpada începe să se topească. Nu a nins mult, iar prima zi de martie pare să aducă luni călduroase în oraș. Ea își poartă paltonul descheiat, lăsând la vedere colierul în formă de inimă, primit de la el în noaptea de Crăciun. Nu l-a scos de la gât din acea zi. Ea i-a lăsat o sticlă de parfum. Nu i-ar fi putut lăsa o fotografie... El, un scriitor celebru, bogat, pe care întreaga societate feminină îl râvneste ca soț. Ea, o simplă educatoare, cu un salariu care o ajută atât cât să trăiască de pe o zi pe alta. Oricât de mult iubește micile conversații cu el, purtate prin intermediul citatelor subliniate, raționalul învinge, repetându-i crunta realitate: el nu s-ar căsători niciodată cu o domnișoară ca ea, iar adevărul ar face doar să întrerupă singura rază de soare din viața ei plină de tonuri cenușii.

Câinele nu latră când o vede apropiindu-se. Ea lasă romanul pe trepte, privind ușa mare de lemn. Aude pași pe stradă. Aleargă, cu ochii larg deschiși. O voce o strigă, dar nu pare să o urmeze pe strada aglomerată. El a văzut-o. A așteptat ca ea să se întoarcă, să-i poată zări un fir de păr, un zâmbet, o parte din chip. Își pierde răbdarea, vine spre ea. Ea se sperie, fuge, iar el o strigă. A fost atât de aproape de a afla cine i-a pus atât inima cât și gândurile pe jar. După câteva minute ea e sigură că a scăpat de el. Se lasă în jos, pe drumul pietruit, ud de zăpadă. Lacrimi sărate îi pătează obrazii. Nu mai poate continua. A încercat să sfideze soarta, iar destinul a pedepsit-o.

El continuă să-i lase scrisori, poezii, jurnale. În fiecare seară le lasă acolo, la fiecare final de săptămână le arde. Ea nu a mai trecut niciodată să le ia. El o caută în fiecare femeie pe care o întâlnește. Nu a găsit-o niciodată. A scris o carte despre ea, despre toate trăirile pe care le-a simțit, pentru o inițială fără chip, pentru un zâmbet de cerneală, un suflet fără trup, o carte pe asfalt.

ATAAC DE PANICĂ SAU ATAC DE ANXIETATE?

prof. psiholog GIANINA-MĂLINA LĂZĂRESCU

Dacă ar fi să vă luați un scurt răgaz înainte de a citi rândurile ce urmează și să vă gândiți de câte ori ați auzit de-a lungul timpului sintagma „atac de panică”, cred că majoritatea dintre voi ar putea răspunde cu „cel puțin o dată”. Câți dintre voi ați suferit până în prezent un atac de panică? Era un atac de panică sau un atac de anxietate? Există totuși vreo diferență între cele două? Dacă există, cum putem să facem această diferențiere? Există vreun lucru care să ne facă să ne simțim mai bine în momentul în care avem un atac de panică sau un atac de anxietate? V-am bombardat cu foarte multe întrebări și cred că este destul de dificil să vă faceți ordine în gânduri și să dați un răspuns concret pentru fiecare aspect punctat anterior. Nu vă îngrijorați, vom găsi împreună răspunsurile...

Există într-adevăr o deosebire între atacul de panică și cel de anxietate. Este important să știm să le diferențiem pentru a înțelege mai bine cu ce ne confruntăm în momentul în care trecem printr-o astfel de experiență, dar și pentru a empatiza cu cei din jur care suferă și au nevoie de ajutor în astfel de momente. Deși este destul de dificil în momentele respective să ne dăm seama dacă suferim un atac de panică sau unul de anxietate, este bine să avem în minte următoarele aspecte pentru a putea diferenția între cele două: **cauza** (în majoritatea timpului, atacul de anxietate este legat de un stimul care este perceput ca fiind amenințător sau stresant, pe când atacul de panică apare „din senin”), **nivelul de suferință** (atacul de anxietate poate să apară la un nivel ușor, moderat sau sever; de exemplu, poți să te simți anxios, temător, să ai niște simptome fizice ușoare, dar cu toate acestea să îți desfășori activitatea în continuare; atacul de panică însă, vine la pachet cu simptome severe, perturbatoare, apare frica de a pierde controlul, teama de moarte, senzația că ești detașat de realitate), **răspunsul corpului** (în timpul unui atac de panică simptomele fizice sunt mult mai accentuate decât cele de anxietate și împiedică funcționarea normală a persoanei, astfel că putem întâmpina: palpitații, transpirație, tremurături, hiperventilație, durere în piept, dificultăți de respirație, senzația de nod în gât, frisoane, bufeuri, vertij (amețeală) sau senzație de leșin, furnicături în extremitățile membrelor, etc.), **viteza cu care debutează** (atacul de anxietate se poate dezvolta treptat, pe când cel de panică apare brusc), **efecte** (trecerea printr-un atac de panică declanșează, de obicei, temeri legate de un alt atac; acest lucru influențează comportamentul în sensul în care persoana poate ajunge să evite locurile sau situațiile în care crede că ar fi expusă riscului de a suferi un nou atac de panică).

Pe lângă apelarea la un specialist cu care să discutați despre condiția voastră, în momentul în care simțiți că urmează să suferiți un atac de panică sau de anxietate, încercați următoarele lucruri: **focusați-vă pe modul în care respirați** (când simțiți că respirația devine din ce în ce mai accelerată, concentrați-vă atenția asupra fiecărei inspirații și expirații; inspirați profund de fiecare dată și numărați descrescător de la patru în timp ce expirați; repetați acest exercițiu până în momentul în care simțiți că respirația voastră este din nou la un nivel normal), **amintiți-vă că simptomele vor trece și veți fi bine**, încercați să practicați **tehnicile de mindfulness** (vă pot ajuta să vă focusați atenția asupra gândurilor, emoțiilor și senzațiilor corporale din prezent și să le acceptați așa cum apar, fără a rumina asupra lor) și abordați **tehnicile de relaxare** cu care rezonați (imagerie ghidată, relaxare musculară progresivă, aromaterapie, etc.)

RĂSĂRIT ÎN DEVA

10

Sara Bojincă, clasa a XI-a B: Un alt oraș, un alt spectacol reușit, un alt răsărit de soare văzut alături de prietenii deveniți familie! Deva ne-a primit cu bucurie și, cel mai important, cu aplauze furtunoase la finalul piesei de teatru, interpretată în fața elevilor și profesorilor de la Liceul Tehnologic „Transilvania”. Cele trei zile petrecute la Deva au fost o nouă oportunitate pentru a afla frânturi din istoria României, de a descoperi o comoară ascunsă. Cel mai mult m-au impresionat

bijuteriile expuse în Muzeul Civilizației Dacice și Romane, în special o pereche de cercei ce semănau atât de bine cu cei purtați de mine. Întreaga zi m-am gândit la acea femeie, care a trăit cu mii de ani în urmă, dar cu toate acestea a avut în comun cu mine iubirea pentru frumusețe. „Dragostea dă culoare vieții”, iar cu fiecare excursie mă îndrăgostesc tot mai mult de peisaje, de muzee, de viață...

Bianca Luca, clasa a XI-a B: Chiar și în scurtul timp petrecut la Deva, am reușit să apreciez cât se poate de mult împrejurimile. Pasiunea pentru arhitectură și urbanism m-a făcut să admir și mai mult diferitele clădiri

colorate din centrul orașului și peisagistica acestuia. Drumul spre oraș, dar și înapoi, a devenit și mai special datorită trenului. Am putut să interacționez astfel mult mai ușor cu „colegii de excursie”. Ce mi-a plăcut cel mai tare a fost muzeul, la care am rămas impresionată de picturile văzute, dar și de explicațiile pe care le-am aflat despre animale. Piesa de teatru m-a emoționat, mult mai mult ca la prima vizionare, datorită finalului. Tot ce am făcut în Deva a fost frumos pentru mine și m-a făcut să îmi doresc să o mai vizitez. Abia aștept și următoarele excursii!

Alex Muntean, clasa a XI-a B: Din punct de vedere arhitectural, centrul Devei a fost locul care m-a impresionat cel mai mult. Pe lângă aceasta, de când ne aflăm în tren, dar chiar și din gară, se putea vedea Cetatea, de la care nu-mi puteam lua privirea. Pensiunea la care ne-am cazat a fost foarte frumoasă. Piesa de teatru pe care au interpretat-o „Aslăneștii” mi-a plăcut enorm și mi-aș dori să mai pot retrăi acel moment plin de emoții, pentru cel puțin încă o dată.

Raul Nemeș, clasa a XI-a B: Pentru prima dată în acest cadru, alături de un colectiv frumos conturat, am luat parte la o excursie remarcabilă într-un oraș istoric. Acele momente mi-au redat permanent zâmbetul și bucuria interioară, atât pe parcursul călătoriei cu trenul, a reprezentației de teatru, a serilor mirifice împreună cu colegii și profesorii, a deplasării la Cetatea Deva și a tuturor activităților desfășurate. Vă iubesc!

Diana Bălănian, clasa a XI-a A: Deva a fost un oraș minunat, care m-a lăsat plăcut surprinsă. Oamenii sunt foarte amabili și ne-au făcut să ne simțim primiți.

Darius Plăvițu, clasa a XI-a A: Excursia la Deva a fost foarte reușită. Chiar dacă este un oraș cu destul de puține obiective turistice, acestea sunt unele dintre cele mai interesante pe care le-am văzut până acum. Un exemplu concret ar fi Cetatea Deva care, deși a fost dificil de escaladat, drumul până în vârf a meritat complet. Țin să menționez că atmosfera de la urcare și coborâre a fost una plină de râsete și discuții interesante. Pot spune același lucru despre toată excursia, care a avut una dintre cele mai frumoase atmosfere, în care m-am distrat la maxim, dacă nu chiar cea mai frumoasă de până acum.

Patricia Langhe, clasa a XI-a A: Experiența mea la Deva a fost una neașteptat de plăcută. Deși am mers cu gândul de a susține echipa de teatru și de a avea oportunitatea de a petrece mai mult timp cu prietenii mei într-un alt cadru decât cel al școlii, Deva mi-a oferit mai mult decât atât. Deși locurile pe care le-am vizitat nu au fost ceva nou pentru mine, văzându-le și în anii precedenți, faptul că am fost înconjurată de oameni noi m-a făcut să creez o nouă și unică amintire în locurile care îmi aduc aminte de fragmente din copilărie. Pe lângă toate acestea, momentele petrecute cu ceilalți m-au făcut să mă simt ca și cum i-aș fi cunoscut dinainte de această excursie, făcându-mă să plec înapoi acasă cu zâmbetul pe buze, dar și cu o părere de rău că totul s-a terminat așa de repede.

Beatrice Cămeniță, clasa a XI-a A: Ca fiecare excursie, a fost o adevărată oportunitate pentru a explora locuri noi: Cetatea, muzeul, Centrul Vechi și alte atracții pe care nu te aștepti să le găsești într-un loc atât de mic. Un oraș atât de mic, dar cu o arhitectură veche, românească, ce pur și simplu te face să spui: „Ce frumoasă e România!”. Totodată, am avut ocazia de a cunoaște domnii profesori de la Liceul Tehnologic și de a socializa cu elevii de acolo. Am fost primiți cu brațele deschise și am vizitat alături de ei Cetatea Deva, o priveliște uimitoare. Trupa de teatru a făcut, ca de obicei, un moment artistic, în adevăratul sens al cuvântului. Prieteni, râsete și locuri noi... Pot spune că încă sunt cu gândul la Deva!

Alexandru Răducioiu, clasa a X-a B: Încă o amintire plăcută în istoria „Aslăneștilor”. Drumul spre Deva, cu trenul, a fost plăcut și confortabil, a fost distracție și voie bună, râsete și cântece care au răsunat în tot vagonul, ca în toate excursiile precedente. Profesorii de la Liceul Tehnologic „Transilvania” ne-au întâmpinat cu drag și ne-au asigurat tot ce aveam nevoie ca trupă de teatru. Piesa a ieșit impecabil și a fost foarte apreciată de public. După piesă ne-au fost servite gogoși de casă, pe care le-am savurat în timp ce am socializat cu elevii din public, care au fost foarte cumsecade și simpatici cu noi. Am vizitat, de asemenea, și Muzeul Civilizației Dacice și Romane și, desigur, Cetatea Devei.

Sorana Ferkel, clasa a X-a C: Excursia la Deva a fost foarte frumoasă. Experiențele cu teatrul sunt unele pe care nu aș vrea să le uit niciodată. Sentimentele de bucurie și entuziasm au fost mereu prezente când am jucat în piesă. Mi-a plăcut foarte mult Muzeul Civilizației Dacice și Romane, pentru că am putut vedea cum era în trecut. Mi s-a părut interesant că am văzut o viperă, care se mai găsește rar și pe Cetate. Centrul Devei este foarte organizat: terase, statui, clădiri vechi, cât și moderne, ceea ce

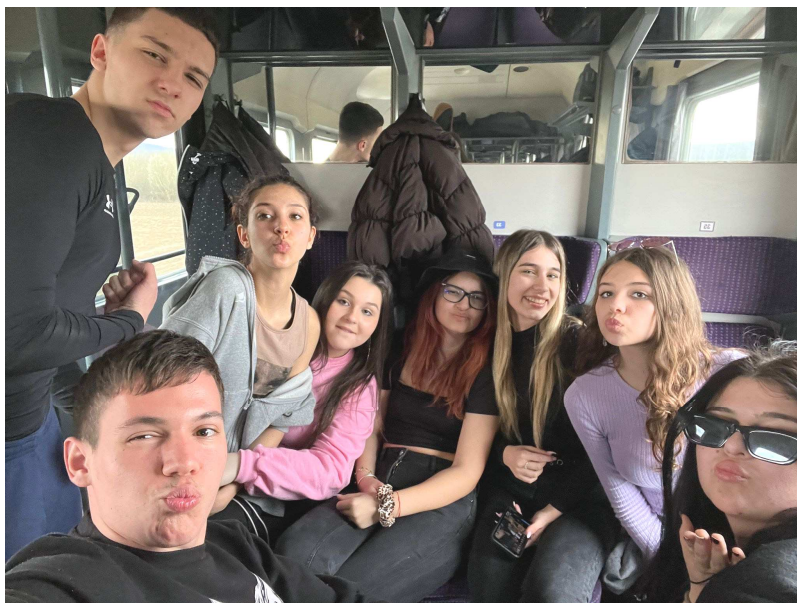
accentuează faptul că Deva are o istorie fascinantă. Aștept cu nerăbdare următoarele excursii. După fiecare excursie rămân cu amintiri minunate, pe care le voi păstra mereu în mintea și inima mea.

Ștefan Radu, clasa a IX-a A: A fost o excursie excelentă. A început, bineînțeles, cu drumul către Deva, cu trenul, care, deși nu a fost foarte lung, tot ne-am distrat pe cinste. Am cântat, am râs și ne-am jucat. Ajunși la Deva, am mers la o plimbare de seară, care ne-a arătat frumusețea orașului noaptea. De dimineața ne-am pregătit pentru piesa de teatru a trupei "Aslăneștii". Elevii, domnii și doamnele profesor au fost foarte drăguți cu noi, iar piesa a fost un adevărat succes. Am petrecut restul zilei plimbându-ne prin oraș și învățând despre istoria fascinantă a Devei. A fost o excursie minunată și sper să vizităm și alte orașe cu o istorie atât de bogată.

Alexandru Oniță, clasa a IX-a A: Excursia a fost, de altfel, ca toate celelalte excursii, minunată și plină de aventuri. Un lucru care îmi place foarte mult la orice excursie este faptul că, în orice loc am merge, mereu avem ceva interesant de făcut și niciodată nu rămânem fără ocupație. Prima zi am petrecut-o pe tren în mare parte, unde nu pot spune că ne-am plictisit. Am povestit, am cântat la chitară și am jucat diverse jocuri. A doua zi am început-o prin a merge la Liceul Tehnologic "Transilvania" din Deva, unde cei din trupa de teatru au jucat piesa "Iată-mă, iartă-mă". Am continuat prin a urca până la Cetatea Devei. De sus am avut ocazia să văd unul dintre cele mai frumoase peisaje din viața mea!

Fabiana Stanciu, clasa a IX-a A: Excursia la Deva a fost una foarte reușită! Cel mai mult mi-a plăcut la Cetate, unde priveliștea a fost superbă și am reușit să facem poze foarte reușite, dar și amintiri de neuitat.

Riana Fudulu, clasa a IX-a A: Excursia de la Deva a fost minunată! Ca și în celelalte, mi-am făcut prieteni noi. Mi-a plăcut când am jucat piesa "Iată-mă, iartă-mă", iar publicul a fost în extaz. A fost o experiență inedită când am urcat la Cetate, deoarece am văzut-o ca pe o provocare pe care am îndeplinit-o cu succes. Aștept cu nerăbdare următoarea excursie!

Ariana Munteanu, clasa a IX-a A: Excursia la Deva, una dintre cele mai reușite de până acum... Locuri frumoase, oameni frumoși, amintiri prețioase! Mă îndrăgostesc tot mai mult de teatru și de compania trupei mele favorite, a oamenilor deosebiți din ea! Deși mergem în excursii din diverse motive, scopul principal, de fiecare dată, rămâne același: să ne simțim bine!

Tudor Șandru, clasa a IX-a A: Excursia la Deva a fost una inedită, în care colectivul și activitățile au fost surprinzător de plăcute! A fost o experiență de neuitat, mai ales că am avut primul spectacol cu trupa de teatru, din care am șansa să fac parte ca și nou-venit. Dacă aș putea, aș repeta această experiență și aș face totul exact la fel.

Ianis Belbe, clasa a IX-a C: Deva a fost o experiență antrenantă. Am avut șansa de a urca până la Cetate, am cutreierat străzile Devei alături de prietenii mei, am cântat alături de ei, și pe tren, și pe străzi, și în timpul urcării spre Cetate. Am învățat lucruri noi, vizitând muzeul și ascultând legende locale. La muzeu am observat pe cineva care „se juca” cu un pian vechi și am zis să-i dau o șansă. Așa am ajuns să cânt la pian pentru o bună parte din copii. Mi-a plăcut excursia aceasta și abia aștept să vină următoarea!

Mihai Iașin, clasa a IX-a D: Excursia realizată în parteneriat cu Liceul Tehnologic „Transilvania” din Deva a fost una de succes. „Iată-mă, iartă-mă”, piesa pregătită de noi, a avut un succes enorm și le mulțumim elevilor și profesorilor pentru primirea călduroasă și aplauzele primite. Momentul preferat din excursie a fost când am urcat pe jos până la Cetatea Devei, fiind în compania profesorului de istorie al liceului, care ne-a explicat istoria cetății și ne-a spus legendele acesteia.

TRĂIND VISUL COPILĂRIEI

GIULIA ANCUȚA, clasa a XI-a B

Una dintre primele întrebări care ne-a fost adresată tuturor în copilărie este banala „Ce vrei să te faci când vei fi mare?”, iar, de regulă, răspunsul majoritar al fetițelor este unul simplu, vesel și viu colorat: MODEL.

Am început să merg la cursuri de modeling acum aproximativ un an, deoarece îmi place moda, îmi plac provocările și aveam nevoie de o activitate care să mă ajute să-mi dozez energia într-un mod corespunzător și constructiv, adăugând că modeling-ul te ajută să te dezvolți foarte mult ca femeie.

În cadrul școlii de modeling „Kiemes” am avut ocazia să iau parte la prezentări de modă precum „Feeric Fashion Week”, „Sibiu Fashion Days”, „Timișoara Fashion Week”.

„Feeric Fashion Week” are loc în Sibiu și este acoperit de presa de modă precum „Vogue Italia”, „Schön Magazine” și „Euronews”. „Vogue Italia” l-a descris drept unul dintre cele mai importante evenimente de modă din România. De asemenea, „Schön Magazine” și-a arătat sprijinul pentru „Feeric Fashion Week”, numindu-l „cel mai mare Fashion Week al Europei de Est”.

Anul trecut am luat parte la o experiență de neuitat, am defilat într-un palat luxuriant din județul Sibiu: Palatul Brukenthal. Aceasta a fost una dintre cele mai copleșitoare experiențe, treptele pe care am coborât mi-au stârnit un val de emoții pe care le pot simți și acum când mă gândesc la acea zi.

Un moment remarcabil, dar totodată provocator, a fost shooting-ul foto în care am avut de pozat pentru o revistă într-o nuanță feminină, iar postura în care mă potriveam a fost cea a Evei. Adevărata provocare a fost când am aflat că voi poza cu un măr uriaș în mână și cu un șarpe imens. Mi-am stăpânit cu greu emoțiile, dat fiind faptul că eu, de când eram mică, am o fobie de șerpi, dar a meritat sacrificiul și confruntarea fobiei, rezultatul fiind niște poze absolut superbe și niște videoclipuri care au scos personajul Evei în evidență întru totul.

În concluzie, deși lumea modei pare din exterior frumoasă și ușoară, nu este totul tocmai atât de roz. Deseori e nevoie să sacrifici anumite resurse, să ieși din zona ta de confort, să accepți provocări, să vii cu idei noi, să lucrezi cu foarte multe persoane și să-i ascuți pe cei din jurul tău, să compari și să cântărești anumite situații în anumite circumstanțe, să fii mereu dispusă la nou, dar ceea ce este cel mai important este să evoluezi pe zi ce trece și să observi schimbările benefice din viața ta datorită modeling-ului.

IMPACTUL ARHITECTURII

BIANCA LUCA, clasa a XI-a B

Arhitectura este una dintre artele cu cel mai puternic impact asupra vieții cotidiene. Lucrările arhitecturale au fost și vor fi, în continuare, considerate unele dintre cele mai importante opere de artă. Prin arhitectura unui oraș putem afla mai multe detalii decât ne-am fi imaginat: istoria locuitorilor, tendințele sociale ale diferitelor epoci, vechimea locului, înclinațiile locuitorilor spre conservare, ori, dimpotrivă, spre nou.

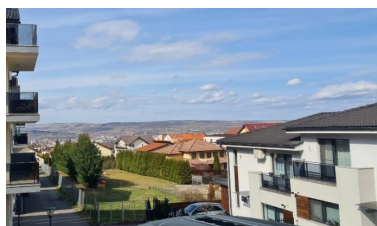
Totul a început în Preistorie, unde arhitectura a fost folosită ca exprimare a culturii pe toate continentele. Aceasta a părut ca o necesitate de a construi adăposturi și arme, mai apoi să se transforme într-o formă de artă. În Antichitate, arhitectura și urbanismul erau strâns legate de divinitate, reprezentând în mod simbolic zeități ori conducători, atât pe continentul european cât și pe cele african și asiatic. Evul Mediu a dus la o distingere foarte clară a stilurilor arhitecturale: în Europa „se nășteau” catedrale romanice și gotice, în timp ce în Asia arhitectura indiană și chineză influențau majoritatea țărilor de pe continent.

Arhitectura modernă s-a dezvoltat ca o mișcare avangardistă după Primul Război Mondial. S-a pus accent pe materiale și tehnici moderniste, urmând să se creeze un stil complet nou, adecvat pentru o ordine socială și economică postbelică nouă. Cu toate acestea, arhitecții s-au plictisit de modernism la scurt timp, rezultând ca arhitectura contemporană să se dezvolte. De multe ori, arhitectura a fost influențată de politică, s-a pliat după regimul politic al țării sau de preferințele societății.

Pasiunea mea pentru arhitectură se regăsește, în special, în peisagistică. Aceasta reprezintă proiectarea de zone publice în aer liber.

În continuare, voi spune câteva cuvinte despre orașele din România, pe care le consider importante din punct de vedere arhitectural, dar și care mă impresionează prin expresivitatea acestei arte: Timișoara, Cluj-Napoca, Iași, dar și unul din Asia: Hà Nội (Vietnam).

În Timișoara, majoritatea clădirilor au fost construite în stil Art Nouveau, urmând un curent deosebit, secesiunea vieneză. Putem vedea asta la clădirile centrale, cu acoperișuri înalte, fațade frumos ornamentate și viu colorate.

Iașiul este un oraș bogat în curente arhitecturale, cele mai importante sunt cele medievale, neogotic și baroc.

Un lucru interesant și important de spus în legătură cu arhitectura orașului Cluj-Napoca este că există clădiri din toate perioadele istorice, având multe ruine din Antichitate și monumente istorice, care își găsesc locul printre clădirile construite în perioada contemporană.

În Asia, în orașul Hà Nội din Vietnam arhitectura este diferită și specială. Numeroasele clădiri păstrează un aer de colonie franceză. Centrul este unul istoric, cu un labirint de magazine de artă, piețe și cafenele.

IAȘI, DRAGOSTEA MEA...

Sara Bojincă, clasa a XI-a B: „Mă bucur că trăiesc!” Aceste cuvinte îmi apăreau constant printre gânduri, pe tot parcursul excursiei. Despre Iași aș putea vorbi ore întregi, însă sunt prea multe de spus și prea puține cuvinte pentru a descrie frumusețea orașului. În prima zi am avut ocazia de a vedea obiecte personale, care au aparținut Hortensiei Papadat-Bengescu: o pereche de ghete, un evantai, o mică valiză. Este incredibil cum obiecte, banale la prima vedere, pot deține crâmpie de istorie, povești nespuse ale altor persoane. Mereu m-au fascinat fragmentele rămase din secrete de mult apuse, amănuntele care pare că vor fi uitate, dar supraviețuiesc, iar altcineva le trăiește la fel de intens. „Pentru Dionysus, zeul vinului... și al teatrului!” este una dintre primele fraze ale piesei „Lysistrata, dragostea mea” de Matei Vișniec, pe care am urmărit-o cu sufletul la gură, în a doua noastră seară la Iași. Spectacolul a fost o meditație asupra naturii umane, un joc de muzică, dans și replici, care au integrat comedia originală scrisă de Aristofan, spunându-ne că „omul se naște bun”. În cele două acte, fiecare reprezentând două perioade diferite ale istoriei, valorile societății sunt puse sub semnul întrebării, ne confruntăm cu aceleași probleme: feminism, război, rolul bărbatului în societate, iar în ambele cazuri femeile, conduse de Lysistrata, pornesc greve, mai întâi împotriva violenței iraționale, iar mai apoi pentru a-și convinge bărbații să apere cetatea de dușmani. Comparația jurămintelor făcute de femei (în primul caz se închină Afroditei, în al doilea act lui Ares) întărește și mai mult ideea unei lumi întoarse pe dos, a unei societăți care, trăind în pace, nu poate face față dușmanului. „Vin perșii. Perșii (dușmanii) suntem noi.” O piesă care pune o oglindă în fața societății, o luptă continuă între bărbați și femei, „Lysistrata, dragostea mea” m-a impresionat profund, de la jocul seducției, în aparență lipsit de însemnătate, dar care stă la baza tuturor valorilor noastre, până la concluzia finală că „viața are ultimul cuvânt”.

Alexandra Răduică, clasa a XI-a B: Am luat parte la o altă excursie în care am descoperit un oraș superb din țara noastră, Iași. Este un oraș cu foarte multe clădiri impunătoare, cu importanță istorică, cu multe spații verzi. Cea mai interesantă vizită pentru mine a fost la Palatul Culturii, unde ne-au fost prezentate invenții din mai multe domenii. Cele mai fascinante mi s-au părut cele din domeniul muzical, cum ar fi vechile cutii muzicale sau pianinele. O priveliște de senzație este cea de pe terasa Mallului, de unde poți vedea spatele Palatului Culturii, cu spațiul verde din jurul lui și cu fântâna care întregește peisajul. Pe lângă fericirea pe care am avut-o vizitând acest oraș, prima bucurie din această excursie a fost când am ajuns la cazare și din nou am dat de o pisică, o întâmplare devenită tradiție după excursia în Belgrad. După cele 17 ore petrecute pe tren, ea mi-a înveselit ziua și toți am dezmiardat-o, în cele trei zile în care am stat la acea pensiune.

Bianca Luca, clasa a XI-a B: Iașii a devenit orașul meu preferat din România după această excursie. Din momentul în care am ajuns în gară am rămas uimită de tot ce vedeam în jurul meu. Clădiri frumoase, străzi curate și un soare puternic care ne-a întâmpinat zâmbind. Chiar dacă drumul cu trenul a fost unul dificil, din cauza orelor care au părut interminabile, excursia la Iași a rămas cea mai frumoasă experiență din liceu pentru mine. Cel mai tare m-a impresionat Biblioteca Universității, stilul arhitectural al acesteia, dar și Palatul Culturii, care m-a lăsat fără suflare.

Alex Muntean, clasa a XI-a B: Nicolae Iorga a spus că „Iașii este prin sine însuși un muzeu național.”, iar eu nu pot decât să-i dau dreptate. Am vizitat multe orașe din România,

Însă niciunul nu se poate compara cu Iașiul, cu multitudinea de sentimente pe care le-am simțit în doar trei zile petrecute aici. Cel mai mult m-a impresionat veselia localnicilor, cât de frumos socializau în parcuri, pe bănci ori la colț de stradă, cum orașul prindea suflu seara datorită lor. Mă bucur că am avut ocazia să-l vizitez alături de prieteni, să îmi creez cu ei amintiri din locuri imposibil de uitat, cum ar fi Palatul Culturii, Muzeul Unirii, Biblioteca Universității și Institutul de Anatomie, locuri în care au pășit atât de multe personalități fascinante pentru cultura noastră.

Darius Plăvițu, clasa a XI-a A: Excursia la Iași a fost una plăcută, cu obiective turistice foarte interesante și impunătoare, cum ar fi: Palatul Culturii, Casa de Cultură a Studenților, Institutul de Anatomie, pe care le-am vizitat în decursul celor trei zile petrecute acolo. Pe lângă obiectivele turistice am avut ocazia de a ne plimba benevol prin acest oraș și de a putea explora orașul. Cât despre atmosfera din excursie, aceasta s-a ridicat la nivelul așteptărilor noastre.

Sebastian Tulbure, clasa a XI-a A: Excursia la Iași a fost excursia mea preferată. Am fost pentru prima dată aici și am avut ocazia să vizităm multe locuri frumoase, de la muzee până la Palatul Culturii. Toată lumea a fost prietenoasă și m-am simțit extrem de bine. Aștept cu nerăbdare următoarea excursie!

Alex Boagiu, clasa a XI-a A: La Iași am avut ocazia de a descoperi unul dintre cele mai mari orașe ale României, iar, cel puțin pentru mine, cel mai frumos oraș al României. M-au lăsat profund surprins arhitectura și clădirile istorice de care dădeai la aproape fiecare pas. Frumusețea, liniștea, aerul nepoluat al acestui oraș m-au făcut să pun Iașiul pe primul loc în lista orașelor din România. Cea mai frumoasă atracție turistică din această excursie pot zice, cu mâna pe inimă, că a fost Palatul Culturii. În această excursie am descoperit multe atracții fermecătoare și am învățat multe aspecte importante despre istoria României.

Beatrice Cameniță, clasa a XI-a A: După un drum lung, dar totuși distractiv, am ajuns în Iași. La prima vedere pare obișnuit, asemănător cu orașele mari, precum Timișoara și București. Străzi aglomerate, oameni grăbiți, magazine mari... arhitectură de capitală. Apoi, am început să vizităm universitățile și atunci mi-am dat seama că este ceva unic. Universitatea de Medicină și Farmacie are schelete umane reale, primele mulaje în oftalmologie și multe alte exponate șocante, dar foarte interesante. Palatul Culturii m-a uimit și am avut ocazia de a-l vedea luminat seara. Totodată, la Palat, unde erau prezentate primele instrumente și cutii muzicale, dar și primele calculatoare, m-a făcut să văd evoluția umanității. Parcă am trăit un secol în câteva ore. Am vizionat și o piesă de teatru, intitulată „Lysistrata, dragostea mea”, o comedie despre Grecia Antică și prima mișcare democratică a femeilor, cu un impact puternic. Preferata mea a fost totuși Biblioteca. M-am simțit ca în povești. Pot spune că am vizitat o mulțime de locuri ce m-au făcut să mă îndrăgostesc.

Patricia Langhe, clasa a XI-a A: Excursia de la Iași a fost una cu multe peripeții și clipe de neuitat. Vizita la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” a fost o experiență de care mă bucur extrem de mult, mai ales că am avut oportunitatea de a învăța despre rădăcinile medicinei și prin ce metode erau tratate anomaliile cum mult timp în urmă. M-a impresionat arhitectura Bibliotecii Universității, care arată exact ca o bibliotecă descrisă în filele de poveste. Nu îmi pot șterge din minte nici imaginea Palatului Culturii, care m-a făcut să îmi dau seama câte locuri impresionante se află pe teritoriul țării noastre și pe care nu mulți dintre noi am avut ocazia să le vedem. De asemenea, nu pot să nu menționez și Stadionul „Emil Alexandrescu” fiind un loc extrem de bun pentru a te recrea. Pe lângă toate acestea, momentele petrecute cu ceilalți m-au făcut să simt ca și cum timpul ar fi zburat prin fața ochilor.

Daria Rădoi, clasa a XI-a C: Excursia la Iași a fost una dintre cele mai plăcute surprize pe care eu le-am experimentat. Încă de când am început liceul mi-am dorit foarte mult să particip

Într-una dintre excursiile profesoarei mele de istorie datorită părerilor foarte bune auzite, așa că împreună cu prietena mea ne-am hotărât și am plecat nerăbdătoare spre frumosul oraș Iași, iar când spun frumosul oraș, nu există nicio secundă în care să mă îndoiesc de asta. Odată ajunsă acolo, am pășit pe urmele lui Ștefan cel Mare, m-am plimbat prin locurile de suflet ale lui Mihai Eminescu și am descoperit locul în care „amintirile din copilărie” ale lui Ion Creangă au luat viață. Un oraș în care fiecare piatră vorbește de trecut, prin numărul mare de mănăstiri, muzee și case memoriale, așa că pot spune că acesta este un veritabil muzeu național, iar noi nu am ratat nici măcar una dintre atracțiile sale. Am creat prietenii, am trăit experiențe de neuitat, dar, mai presus de toate, am avut parte de un timp extraordinar.

Ioana Manea, clasa a XI-a C: Am văzut multe orașe de la noi din țară, dar și din alte țări, însă Iașul rămăsese nevizitat. De aceea m-am bucurat tare mult că voi avea ocazia să vizitez acest oraș, mai ales că mergeam cu colegii și cu doamna profesoară de istorie, știind că voi primi multe informații de la doamna, având în vedere importanța istorică a orașului. Nimic nu m-a dezamăgit, orașul este cu adevărat impresionant, mi-am făcut noi prieteni, am aflat o mulțime de lucruri noi, până și mâncarea a fost extraordinară. Iașul este un oraș foarte bine îngrijit, având aerul de fostă capitală europeană, cu o multitudine de biserici, mănăstiri, palate și case boierești. Cel mai important obiectiv vizitat a fost Palatul Culturii, simbolul orașului, o clădire veche de aproximativ un secol, care adăpostește nu mai puțin de patru muzee. Parcul Copou poartă în el, înafară de mireasma teilor, urmele scriitorilor de excepție moldoveni. Cu toții am fost cuprinși de nostalgie și am făcut poze lângă teiul lui Eminescu. Cele mai multe atracții le-am întâlnit în zona pietonală a orașului. Regret faptul că nu i-am putut însoți pe colegii mei și pe doamna profesoară la teatru, deoarece ar fi fost o ocazie deosebită să admir și eu frumoasa construcție. Sper că voi reveni în acest oraș și, totodată, îmi doresc să am ocazia să descopăr și alte orașe sau zone turistice atât de la noi din țară, cât și alte țări.

Mihaela Todor, clasa a XI-a D: Excursia la Iași a fost printre preferatele mele, am vizitat multe locuri frumoase și interesante. Aceasta a fost a doua mea călătorie cu trenul și mi-a făcut plăcere să admir peisajele. Cel mai mult mi-a plăcut vizita la Palatul Culturii. Sunt foarte nerăbdătoare pentru următoarea excursie!

Alexandru Răducioiu, clasa a X-a B: O excursie minunată, la fel ca toate cele de dinaintea ei. Drumul cu trenul a fost lung, dar a meritat, căci am putut aprecia frumusețea și istoria faimoasei foste capitale a Moldovei.

Sorana Ferkel, clasa a X-a C: În ciuda faptului că am stat 17 ore pe drum, am ajuns la concluzia că merită tot efortul. Atât centrul, cât și Palatul Culturii, m-au impresionat foarte mult. Seara am putut vedea luminile și atmosfera din cealaltă parte a orașului. Parcuri, străzi, universități bine puse la punct, ceea ce arată că orașul este unul foarte modern. Mi-a plăcut la teatru, am avut parte de o piesă excepțională: „Lysistrata, dragostea mea” de Matei Vișniec. Aștept cu nerăbdare următoarele excursii.

Andrei Palade, clasa a IX-a A: Excursia la Iași a fost cea mai deosebită de până acum. Am stat 17 ore cu colegii, în același compartiment, și am avut timp să ne cunoaștem și mai bine. Oamenii mi s-au părut mai reci în oraș, dar compensează frumusețea împrejurimilor, a clădirilor. Cel mai frumos loc pe care l-am vizitat a fost Palatul Culturii, unde am aflat multe lucruri fascinante despre istoria gadget-urilor, pe care le avem cu toții în ziua de azi.

Ștefan Radu, clasa a IX-a A: Excursia la Iași a fost diferită, având în vedere drumul foarte lung făcut cu trenul, nu mă așteptam să fie așa de obositor. Din fericire, când am ajuns în Iași, mi-am dat seama că drumul a meritat. Am văzut multe obiective turistice, preferatele mele au fost Palatul Culturii, unde am primit o scurtă prezentare a istoriei tehnologiei, și Biblioteca Universității. A fost de departe cea mai frumoasă bibliotecă pe care am văzut-o.

Alexandru Oniță, clasa a IX-a A: Pot spune că această excursie a fost chiar cea mai interesantă și cea pentru care am fost cel mai entuziasmat. Având un drum atât de lung cu trenul și fiind prima oară la cușetă, eram foarte entuziasmat de necunoscut. Orașul era foarte frumos, având o arhitectură nemaipomenită. Am vizitat mai multe obiective turistice și am avut diferite activități, dintre care cel mai mult mi-au plăcut Palatul Culturii și seara de teatru. Ca în fiecare altă excursie ne-am distrat, am râs și am cântat la chitară. A fost o excursie minunată și sper să mai am parte de astfel de excursii!

Bogdan Burbău, clasa a IX-a A: Fără nicio îndoială, Iașiul este un oraș memorabil. Istoria, aspectul și cultura orașului îl fac unic și remarcabil, din toate punctele de vedere. Obiectivele turistice: pur și simplu fenomenale, nu mă pot exprima mai clar de atât. Fie că vorbim de centrul orașului, Universitatea de Medicină, Muzeul Unirii, Biblioteca Universității „Gheorghe Asachi” sau Palatul Culturii, toate merită vizitate, prețuite și mai ales promovate, deoarece Iașiul este mai mult decât o perlă și merită să aibă parte de mult mai multă apreciere!

Robert Iorgoni, clasa a IX-a A: Excursia a fost cu adevărat specială. Am vizitat Iașiul, un oraș minunat, alături de persoane minunate. Dintre toate, cel mai mult mi-a plăcut Palatul Culturii, un loc inedit, care reușește să atragă toate privirile asupra sa.

Tudor Abrudan, clasa a IX-a A: A fost foarte frumos la Iași, cu arhitectura veche care se îmbină cu cea nouă. Clădirile sunt excepțional de frumoase, în special Palatul Culturii. M-am înțeles foarte bine cu copiii mai mari și a fost foarte distractiv, pe scurt o experiență de neuitat.

Ilinca Moroșanu, clasa a IX-a A: Excursia la Iași m-a deconectat de lucrurile negative și am reușit să îmi creez o mulțime de amintiri noi, pe care nu le voi uita niciodată. Cel mai plăcut lucru din această excursie a fost timpul petrecut alături de colegii mei. Călătoria cu trenul, chiar dacă a fost una lungă, mi-a oferit ocazia de a vedea toată țara și frumusețea ei naturală. Obiectivul vizitat preferat a fost Biblioteca Universității Tehnice „Gheorghe Asachi”. Arhitectura eclectică și atmosfera bibliotecii m-au impresionat profund.

Ariana Munteanu, clasa a IX-a A: Excursia la Iași a fost mai mult decât credeam că va fi! Nu știu exact cum se întâmplă, dar fiecare excursie e specială în felul ei... la sfârșitul fiecăreia simți ceva diferit. De data asta am simțit, dincolo de fericire, apreciere. Nu am avut niciodată un grup perfect de prieteni, dar, pentru prima dată, am simțit un grup unit. Excursia aceasta mi-a mai demonstrat că niciodată nu e prea târziu să cunoști oameni noi și că nu e nimic greșit în a vorbi despre propria persoană. Ca de obicei, sunt recunoscătoare tuturor celor care mă fac să cred că citesc o carte în timp ce doar trăiesc!

Maria Chiș, clasa a IX-a B: A fost o experiență nouă pentru mine. Eu nu prea ies des din zona mea de confort, așa că am zis că acum este șansa mea să experimentez lucruri noi. Iașiul este unul dintre orașele pe care mi-am dorit mereu să le vizitez. Am fost surprinsă de obiectivele turistice pe care le-a avut de oferit. Pentru mine, Biblioteca Universității a fost una dintre cele mai frumos construite și proiectate obiective de pe lista noastră, cu o istorie bogată și povești de mult pierdute printre paginile numeroaselor cărți care împodobeau rafturile.

Ianis Belbe, clasa a IX-a C: Excursia la Iași a fost, pe cât de lungă, pe atât de frumoasă! Am vizitat multe locuri frumoase. Câțiva dintre noi am fost la un magazin de dulciuri specific zonei, de unde am luat fel de fel de bunătăți pentru casă. Am avut câteva peripeții, toate terminându-se cu bine! Mă bucur că am luat parte la această excursie.

Mihai Iașin, clasa a IX-a D: Excursia la Iași a fost una deosebită. Orașul este de o frumusețe deosebită, cu o istorie incredibilă: de la Universitatea de Medicină, la teiul lui Eminescu, la casa care l-a găzduit pe Cuza. Palatul Culturii, de o măreție impozantă, a fost partea mea preferată a orașului și a excursiei. Aștept cu nerăbdare următoarea revedere cu orașul moldovenesc.

PAGINA DE POEZIE

Arta de a trăi, nu doar de a exista...

DUENDE

Denisa Tilea, clasa a XI-a B

*puterea misterioasă a artei de a emoționa
profund o persoană*

Erai cuțitul din rană, pe care eu l-am răsucit.
Simțeau o mândrie față de tine și mă urăști,
mi-ai spus că întrupez abaterea ta de la orgoliu,
eram cea care te putea ruina -
eram dorința ta de a trăi.
Ai vrut să fii propriul tău deces.
Precum o operă de artă pictată în *major*,
suferi în *minor*, văzând că te admir,
dar gama de nuanțe în care ai fost evidențiată
mă întristează; puternic nu mă impresionează
doza de decor semicolor
din irisul tău pe care-l spală lacrima:
vorbești întruna fără să aud că spui nimic,
sunt conștientă de abisul în care îți sunt sudate tălpile,
de viața ce-o trăiești.
Ai fost portretizată în ramă, ești precum un înger
care a căzut în smolă și acum tabloul cade și el
și se conservă șocul celor ce mai sunt prin expoziție.
Muza e un sacrificiu pentru nemurire
și tu ai încercat să fii o muză de moment.
Șoapte păgâne îmi strâng corzile vocale,
căci ți-aș fi cerut rezervarea unui sărut-
ceea ce e în schimb un act de violență
și mă retrag cum te-ai retras și tu, în cioburi.

DAC-AI FI...

Ariadna

Dac-ai fi un ghiocel,
Aș da orice să pun mâna pe el;
Dac-ai fi o stea,
Aș da orice s-ajung la ea;
Dac-ai fi un lac,
Aș da orice, o baie să fac;
Dac-ai fi un nor,
Aș da orice să zbor;
Și jur că dac-ai fi tu soare,
Aș da orice să mă topesc la mare.

TE-AM TRĂIT

Ariadna

Te-am citit în poeme;
Te-am privit cum priveam la stele;
Te-am pomenit în blesteme,
Și te-am pierdut printre ele.

HAOSUL SFÂRȘITULUI

Ariadna

Se pierde ritmul,
Se varsă și vinul,
Se scurge nisipul
Din clepsidra goală,
Prin veșnicia de boală.
Se strecoară timpul,
O dată să văd asfințitul
Mi-ar fi împlinit destinul,
Prin privirea lui tot mai rară,
În magia serilor de vară.

TE PIERD...

Lily

Priveam la tine o dată
Și o stea în ochi mi s-a aprins,
Dar flacăra rapid s-a stins
Și am rămas o simplă fată.

Nu știu la ce te-ai gândit,
Cu zâmbetul pe buze ai murit,
Dar de atunci eu n-am trăit,
De când nu te-am mai privit.

Și tot încerc să schimb ceva,
Să disturb cumva odihna ta,
Să ascund în inimă flacăra
Ce arde în amintirea ta.

N-am avut curaj până acum
Să vizitez ultimul drum
Îl ating și te simt precum
Un vis trecut, uitat în scrum.

Și totuși ești atât de apropiat,
Poate de asta nici nu te-am uitat,
Pentru că în mintea mea am creat
Universul unde nu e complicat.

Universul unde lângă mine ești
Și pas cu pas la mine privești,
Unde nu doar în inima mea trăiești
Și seară de seară cu mine vorbești.

Și în cartea mea, pe fiecare pagină scrie
Că sunt fericită, datorită ție,
Dar aici parcă nu mai sunt vie
Nu mai simt nicio emoție.

ÎN CARTEA VIEȚII FERICIREA SE ÎNTÂMPLĂ DESEORI

RAUL NEMEȘ, clasa a XI-a B

Fericirea este un subiect care tinde la un pozitivism absolut, un subiect la care ne gândim indiferent că ne aflăm într-o stare de agonie sau într-o stare de extaz, un subiect prea general și totuși atât de rar simțit... dar ea se întâmplă deseori.

Uneori, chiar și în cele mai negre momente, găsim motive să fim fericiți, deoarece orice motiv al nefericirii este un motiv de fericire.

Acesta e Universul, imens, relativ, dar de o frumusețe aparte: un profund afunziș de știință și necunoscut. Arta fericirii este să lași necunoscutul să te cunoască, să te cuprindă, să te poarte.

Nu e atât de greu, încearcă următorul exercițiu:

Asociază Universul cu un serial la care urmărești episoadele în ordine, un serial la care ești atent la detalii, un serial în care experimentezi și nefericiri și unde, printre altele, apare fericirea. Oprește televizorul. Acum ești în propriul tău serial, unde se întâmplă nefericiri, dar e doar un serial; unde se întâmplă fericiri și te bucuri de ele cu toată ființa ta, corpul tău acceptă starea de libertate și cade într-o cadă plină cu bucurie, o cadă din care n-ai mai vrea să ieși.

Interacțiunea noastră cu mediul și cu persoanele cu care relaționăm ne influențează deseori modul în care privim și analizăm subiectul: privită din față este fericire; privită din spate este nefericire; privită din părți e doar necunoscut. Toate acțiunile pe care le întreprindem influențează Universul, iar în cazul nefericirii, modul de abordare trebuie schimbat. În fond, modul de abordare se referă la viziune, la percepție și la context. Aceste trei noțiuni sunt noțiuni fundamentale interdependente, care, odată cunoscute și bine conturate, vor face diferența.

Fericirea nu constă în bani sau bogății, nu se rezumă la lucruri materiale. Ea nu reprezintă un sentiment în totalitate, ci mai degrabă un mod de viață, o condiție de existență, cea mai mult experimentată, cea mai benefic abordată și, de departe cea mai simplă.

În cartea vieții, fericirea apare deseori. Din momentul în care ne naștem, fericirea ne îmbrățișează și își pune amprenta pe fiecare detaliu al parcursului nostru. Dacă uneori nu vă simțiți fericiți și nu aveți nicio sursă de fericire din exterior, priviți în interiorul vostru. Vă așteaptă o călătorie plină de mister, o călătorie pe un drum lin, presărat cu tot felul de sentimente, care mai de care mai interesante. O călătorie cu destinație multiplă, în care ultima e întâlnirea cu sufletul tău, cu liniștea lui, cu frumusețea lui, cu farmecul lui., o întâlnire la care ajungi doar după ce aduni, după ce compari, după ce filtrezi și după ce te bucuri de fiecare moment din călătorie. Ce poate fi mai frumos de atât?

Pot spune mândru că, într-un moment al vieții mele, a trebuit să-mi răspund la această întrebare și să iau o decizie. Am ales să mă desprind, să mă deschid și să-mi accept esența. Din acel moment am ales să exprim fericire, să primesc și să dăruiesc fericire, să simt fericire... SĂ FIU FERICIRE!

Și e atât de frumos...!

